

heldigt at komme bort fra det, om ikke paa anden Maade, saa ad Lovgivningens Vej. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man drager Statens Garanti ind i Reklamen paa en Maade, som ikke er forsvarlig, og der kan være adskillig andet, som det vil være meget vanskeligt for ikke at sige umuligt at specificere nærmere i en Lov.

I Lovforslagets § 8, som ogsaa blev omtalt af den sidste Taler, staar: „Ministeren for Handel og Søfart bemyndiges til at fastsætte, at bestemte Varer i Detailsalget kun maa sælges eller falholdes i foreskrevne Enheder i Tal, Maal eller Vægt eller med en paa Varen eller dens Indpakning anbragt Angivelse om Tal, Maal eller Vægt, om Frembringelses- eller Oprindelsesstedet for Varen”. Jeg synes, det vil være vanskeligt for Handelsministeren at føre Kontrol med, at denne Bestemmelse overholdes, hvis han skal være alene om det. Jeg kan ikke tænke mig, at Ministeriet kan gennemføre den. Den sidste ærede Taler nævnedes ogsaa § 14. Jeg har ogsaa haft min Opmærksomhed henledt paa denne Bestemmelse om, at Tilgiften ikke maa overstige 10 pCt. af den solgte Vares Pris. Vi kunne jo godt vedtage noget saadant, men jeg ved ikke, hvorledes det skal overholdes.

I § 17 bestemmes det, at Foreninger til Fremme af Erhvervsinteresser kunne af Ministeren bemyndiges til at begære Paa-tale af og ved Fogeden lade nedlægge Forbud imod Overtrædelse af Bestemmelserne i §§ 1—14. Hvis en saadan Lov i det hele skal virke tilfredsstillende, saaledes at de handlende nogenlunde kunne faa deres Ønsker opfyldte, kan jeg ikke tænke mig andet, end at det maa blive nødvendigt, at Korporationerne blive anderledes og maaske navnlig stærkere organiserede, saaledes at det egentlig bliver dem, der komme til at skønne over, om der i det hele taget kan siges at foreligge falsk Reklame og uhæderlig Konkurrence. Ministeriet vil ikke kunne være det, der skønner derover, der maa være et sagkyndigt Nævn eller Skøn, hvori de interesserede ere repræsenterede. Det vil ogsaa blive en betydelig Lettelse for Ministeriet.

Saa vidt jeg kan se, har Kommissionen været fuldstændig enig om Forslaget omtrent, som det foreligger. Og jeg hører til dem, der mene, at i saa Fald maa Rigsdagen kunne gaa ud fra, at det vistnok neppe kan gøres bedre, naar da Forslaget i den paagældende Kommission har været Genstand for en grundig Behandling. Men alligevel er jeg noget tilbøjelig til at tro,

at det vil være ønskeligt, om Sagen henvises til et Udvalg. Den højtærede Minister har jo ogsaa stillet i Udsigt at ville stille Ændringer. Jeg skal derfor paa mine Partifællers og egne Vegne anbefale Forslaget til videre Fremme og Behandling i et Udvalg.

Hey: Det kan vistnok siges at være et mærkeligt Tidens Tegn, at et Lovforslag som dette foreligger for det høje Ting. Nu til Dags, hvor man gerne vil tale om at skilte med Frihed, kommer dette Forslag fra en Del Foreninger og Korporationer om at kræve indsnævrende Bestemmelser og Forholdsregler, der kunne træde i Vejen for det frie Erhvervsliv, med Krav om Bøder og aarelange Fængselsstraffe, og det paa en Tid, hvor en hel Del af de samme næringsdrivende siger: vi kunne ikke tænke os det Forslag gennemført, der foreligger i det andet Ting om en Stempelskat eller Banderoleskat paa Cigaretter, fordi det vil medføre et utroligt Posekigeri, Angiveri og Bøder af den anden Verden. De samme Folk, der ikke ville finde sig i det, naar det gælder det hele, Staten, komme nu med disse Krav i deres egne Interesser. Jeg har lidt svært ved at forstaa det. Selv om jeg erkender, at den hæderlige handlende kan være vanskeligt stillet overfor den uhæderlige Konkurrence, vil jeg dog tro, at vor Straffelov rammer den Slags Overtrædelser, naar de blive alt for stærke. Jeg vil være tilbøjelig til at tro, at det vil gaa her som ved Bankskandalen, hvor det dog viste sig, at Domstolene kunde ramme de paagældende. Vi arbejde i en Kommission, som jeg har den Ære at være Medlem af, paa et Forslag til en Banklov. Jeg haaber, at det bliver et saadant, der kun angiver de store Træk, og at det ikke kommer til at gaa saadan i Detailler, at det virker i modsat Retning af, hvad det skal. Jeg haaber, at det kun klart og tydeligt maa fastslaa Rammen for, hvad der ikke maa overskrides, og at Straffeloven for øvrigt maa være tilstrækkelig til at ramme de større Misbrug.

Ser jeg paa det foreliggende Forslag, kan jeg ikke sige andet, end at det forekommer mig, at man i sin Iver for at gøre det godt er kommen til at gaa adskilligt for vidt. Jeg kan forstaa det, naar jeg ser paa de Andragender, der ere indkomne til Kommissionen. Jeg skal saaledes nævne det sidste Andragende, hvor nogle Boghandlere henlede Opmærksomheden paa, at det skulde være strafbart at reklamere med „største Udvalg”. Jeg beder dog be-